

mulle wañad pättud andels, enne fui lohto ette lähheme.

Irmabbe ütles: „Teie efsituste wölg on suni, egga kaswa surma wasto ma peal rohtu! Hå olleks fui jäñes Argpüüs ja roartes Terrawnok alles ellässid. Teie liggiseiswa surma tunni pääraast annan pättud teile andels. Waenlased fippuvad wäckaupa teie lerre peale! ja Argpüssi tapmine teeb teile kõige suremat puši. Mis te kunningat surnud jäñekse paga lätsite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei elle wigga!“ ütles Reinowadder. „Uusfuge, mis ma teile ütlen. Kes Ma-ilma färrast ölpsalt läbbi tahheb sada, se ei wöi iggas lohhas ni wag, gaks jöda fui need, kes pühha one warjul peidub ellawad; meekaupmees laffub mõnikord ka magusaid sõrnni. Jäñes olli surem süüdlane fui miña; mis tal ni sibhaw ümmargune sehha olli? Kuis jõudsin sedda näähes fögi issu kustutada? Söbrus on hä ful, agga ma armastan isseenast enam fui teisi. Argpüüs ja Kohhekel ei olnud miño söbrad, nende söbrus olli silma kiriaks rahva ees! Pat on nüüd miño, kohhi nende päärandus. Mööllemad ruimalad leidsid oma ruimaluse läbbi otsa. Teate isse, armas lellepoeg, mis ierio ja äddaga sel korral kunninga käest peasin, ohhelik olli mul juba kaelas; — ei olnud mul seal nalja. Kes neid sundis mind saatma tulla? Ees nad teadnud, et ma neist tuggewam ollen? — Wöttan miña waene mees luss,

filt laña-poca linni, siis tehhaakse suurt lärra ja kissendatakse: „poge warras wölla!“ Weiked wargad puakse wölla, sureb töstetaka tolda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaskohhas tähheli pannud, ja fui mul iñö peale tulleb, siis teen nisamoti. Mis seiski lassu saab, fui tegi parrem tabhakö olla, fui teised; varremad ei jä meie pääwil rahwa suus ka laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuskur niña oskab iggaühhest nurjato asja üleslusida, egga wässi sellegi keel sedda räkimast, mis teisele laimo ja kahjo teeb. Reñad laulhood ja lõtrisewad ühtepuhku furja, ja ehk ful ka mõnda hääd surennist ja weikemist issandist neile teadawaks saab, siiski ei tehta seest ial pilkemat juitu; tulleb üsna õnnes arwata, fui sedda opis õrra ei sallata. — Maerowäärt on miño arwates ruimaluse ufkus ja tühhi lõrkus, mis ellajaid allati taggapihutab, et üks teise ülle wallisejaks püab ibusta. Oskaßid nad seddu naisi ja lapsi korrastada, ehk fangekaelust perret walliseda ja oma piisulest wattandust sollo oida, siis olleks ni paljo hääd; agga nimetud piisulest tallitusi ei jõua nad täita ja fippuvad siiski surema amineti peale, kus enam oido ja tarka arru tarvis lähhel. — Üksli ei tahha omas seisusses rahul olla; iggamees püab issanda nime ja ölpomat põlwe! Kuis peab luggu Ma-ilmas parremaks minema, fui walle, pettus, wargus, walle-wandumine, rõwimine ja tarmine iggalpool sigginelvad? —